Щамъ ~~тръ~~ дни' животъ сли гледали
И красота сли лиалили,
Или защоу' загаса радостьта
И загрява скалостьта?
Истина? но ако тя е богъ,
Той богъ е строгъ, лесторъ
Що пръска адо и да е
Печаль и страдание,
Що мрачи и изгуева
Всичко, вадуу и всякога;
Отъ нейнитѣ вѣрли страни
Самъ Богъ ся нели не бои!
На жуботата истината що е?
Не е ли черви, прѣстъ вонеща?
Али на радостьта? — Дни' ся слне,
Щамъ скърбъ и сълзи да посреща!
На славата истината
Не е ли празно и дя:
Празенъ повалеенъ гробъ великъ,
Скоро забравенъ паметникъ?
А на животътъ? — Нищо, смѣрть;
На гробищата тепа прѣстъ!
О свято заблуждение!
Ако прѣдъ тебе не поманя
Котѣно другий кой да е,
Самъ тебе аз ще да зрапа
Всегда благоговѣние!
За мене ти си самото
Най величайте Божество;
И дука ако ти держиштъ
Пропоица земно щастие
И него ребе го длъжнитъ,
И то, знамъ, ~~дто~~ е ~~ръ~~